

[Aksel Larsen.]

Der var som sagt ingen bebudelse i åbnings-talen, og det tyder jo ikke synderlig på forudseenhed og planlægning, at man ikke den 6. oktober var i stand til at fortælle folketingset, at det kunne vente allerede i november at blive stillet over for et krav om at bevilge sådanne nye skatter.

Jeg er nødt til i denne anledning at gentage, hvad der er sagt før i anden forbindelse, at planlægning og forudseenhed er nødvendig, nødvendig ikke blot hvad den almindelige økonomiske udvikling angår, men også hvad den statsfinansielle udvikling angår. Jeg mener, at der må kunne forudses og planlægges, der må kunne budgetteres forud for længere perioder, også forud for længere perioder end 1 år, og jeg tror ikke, det går, eller rettere sagt, jeg tror, det går galt, hvis man fortsætter, som dette er et skoleeksempel på, at når man træffer på nogle udgifter, så siger man: så må vi med det samme have nogle nye skatter til at dække det dér, og man har ikke i forvejen haft nogen som helst plan om, hvordan man ellers ville administrere.

Jeg siger, at dette er et skoleeksempel, men det er jo kun et af de mange skoleeksempler, vi kender, og som somme tider giver én det indtryk, at den siddende regering, hvad enten det er en topartiregering eller en etpartiregering, nærmest arbejder efter valgsproget: efter os syndflo- den, det går forhåbentlig så længe vi lever, i hvert fald forhåbentlig så længe vi får lov til at sidde som regering. Ja men tænk nu på, da man i sin tid sluttede forlig med venstre og de konservative og nedsatte indkomstskatterne med ca. 700 mill. kr.! Det var forsvarligt, og det var rimeligt, sagde man, og så snart det så skulle praktiseres, kom finansministeren og sagde: ja men nu mangler jeg penge, så nu må vi have en bunden opsparing, der skal give mig de fleste af disse penge.

Nå, så fik man denne bundne opsparing, og nu kommer man og siger: ja, vi har jo desværre i en årrække snydt tjenestemændene, vi har ikke overholdt loven, vi vidste godt, at tjenestemændene skulle have nogle flere penge, men vi gav dem ikke disse flere penge, og vi har opdaget, at den går ikke mere, og så må de jo have deres tilgodehavende eller i hvert fald en del af det,

men så må vi have nogle flere skatter. Og hvad bliver så det næste? Ja, det ved vi ikke, men vi ved med sikkerhed, at i 1966 skal man begynde at tilbagebetale den bundne opsparing; så kommer den regering, der sidder til den tid, hvis det ikke er den nuværende, vel og siger: vi må have nogle nye skatter, for at vi kan tilbagebetale den bundne opsparing med renter, og det ærede medlem hr. Peter Nielsen har jo bebudet forleden, at vi kan vente, at til foråret kommer regeringen med en ganske anderledes regning, med ganske anderledes skatteforslag.

Man hjælper sig altså igennem fra situation til situation, men noget perspektiv, nogen forudseenhed og nogen plan, det mærker vi ikke. Vi har end ikke af den højtærede finansminister ved fremsættelsen af dette omfattende skattelovskompleks fået noget, der bare ligner en oversigt over statsfinansernes stilling. Vi har blot fået et løfte om, at hvis vi vil være rare og skynde os at vedtage dette her, skal han nok bagefter fortælle os, hvordan statsfinanserne har det, nemlig når vi får finanslovsforslaget forelagt.

Ja, jeg synes, at vi egentlig må have lov til som den første umiddelbare og rigtigste reaktion at sige: man kan ikke komme her og forlange, at folketingset skal bevilge sådanne afgiftsforhøjelser, uden at folketingset får en tilfredsstillende, en tilstrækkelig oplysende oversigt over, hvordan statsfinansernes stilling er nu, og hvordan den vil være fremover. Jeg vil slutte mig til dem, der siger, at man kan egentlig ikke være bekendt, at når man til sidst under pres — og det har vi jo fået at vide, at det var under pres, ellers risikerer staten, at den mister en væsentlig del af sine uundværlige tjenestemænd — er nødt til at bevilge tjenestemændene lønforhøjelse, så forelægger man den samtidig med et forslag om at indkræve 400-500 mill. kr. i forbrugsafgifter. Det er, ligesom man har lyst til at gøre tjenestemændene upopulære og sige til den øvrige befolkning: ja, nu må vi stjæle noget op af lommerne på jer, for at vi kan fylde i tjenestemændenes. Jeg synes ikke, man burde have optrådt på den måde, og jeg kan ikke forstå, at det skulle haste så forfærdelig meget med at få dette gennemført, altså forudsat, at